

Teza: naruszenie godności zawodu w życiu prywatnym.

Naruszenie przez obwinionego radcę prawnego nietykalności cielesnej pokrzywdzonej poprzez uderzenie jej w przednią powierzchnię klatki piersiowej oraz zaciskanie ręki na szyi pokrzywdzonej i doprowadzenie do powstania u niej obrażeń głowy, szyi oraz kończyn stanowi delikt dyscyplinarny.

Sygn. akt WO-153/19

ORZECZENIE

z dnia 15 stycznia 2020 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Joanna Maruszewska Sędziowie:

SWSD Magdalena Szepczyńska - sprawozdawca SWSD Michał

Łukasik Protokolant: Magdalena Senderska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Tomasza Mazurczaka po

rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 stycznia 2020 r. sprawy radcy prawnego T. P.

obwinionego o to, że w dniu 14 maja 2017 roku naruszył nietykalność cielesną A. P. w ten sposób, że uderzył ją w przednią powierzchnię klatki piersiowej oraz zaciskał rękę na szyi, czym doprowadził do powstania u niej obrażeń głowy, szyi oraz kończyn tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 11 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (t.j. załącznik do Uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku)

na skutek odwołania obwinionego z dnia 28 maja 2019 roku od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. z dnia 12 lutego 2019 r. w sprawie o sygn. akt: (...)

orzeka:

1.

utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie

2.

zasądza od obwinionego koszty postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w zryczałtowanej kwocie 1.250 zł. (słownie jeden tysiąc dwieście pięćdziesiąt złotych) płatne na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych.

Sygn. akt WO-153/19

UZASADNIENIE

Orzeczeniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w W. w dniu 12 lutego 2019 roku obwiniony radca prawny T. P. został uznany za winnego popełnienia zarzucanego we wniosku o ukaranie czynu polegających na tym, że w dniu 14 maja 2017 roku naruszył nietykalność cielesną A. P. w ten sposób, że uderzył ją w przednią powierzchnię klatki piersiowej oraz zaciskał rękę na szyi, czym doprowadził do powstania u niej obrażeń głowy, szyi oraz kończyn tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 11 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (t.j. załącznik do Uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku) i za ten czyn na podstawie art. 64 ust. 1 i art. 65 ust. 1 pkt 2) ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych wymierzył mu karę nagany oraz na podstawie art. 65 ust. 2a ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych orzekł dodatkowo zakaz wykonywania patronatu na czas trzech lat, a także na podstawie 65 ust. 2e ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych zobowiązał obwinionego do przeproszenia A. P. w formie listu tradycyjnego wysłanego w terminie dwóch tygodni od uprawomocnienia się orzeczenia, o czym obwiniony ma poinformować jednocześnie Rzecznika Dyscyplinarnego wysyłając mu kopię listu wraz z przeprosinami z dowodem nadania.

Ponadto zasądził od obwinionego na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. tytułem zwrotu kosztów postępowania dyscyplinarnego kwotę 2000 zł.

Od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. odwołanie złożył obwiniony zaskarżając je w całości na swoją korzyść i wniósł o uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji i uniewinnienie ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Wniósł także o zwolnienie z kosztów sądowych postępowania z uwagi na trudną sytuację finansową.

Zarzucił naruszenie:

- art. 167 w zw. z art. 170 kpk oraz art. 6 kpk poprzez błędne zastosowanie polegające na nieuzasadnionym nie przeprowadzeniu dowodów tj.:

zobowiązania Komisariatu Policji w W.-U. w W. przy ul. (...), (...)-(...) W. do przedłożenia notatki służbowej z wydarzeń z dnia 14 maja 2017 roku

- zobowiązanie Agencji (...) do złożenia: umowy zawartej z pokrzywdzoną w 2017 roku oraz opinii sporządzonej nie później niż w kwietniu 2017 roku na okoliczność tego, że pokrzywdzona zaplanowała i przeprowadziła agresję na obwinionego celem sprowokowania jego reakcji i oskarżenia o pobicie

- zobowiązanie Agencji (...) (Złote T. budynek S. (...)-(...) W. ul. (...)) do złożenia do akt sprawy wydruków wszelkiej korespondencji, w tym mailowej pomiędzy pracownikami tej agencji a (...), w szczególności wymienionej z Panią N. okoliczność tego, że pokrzywdzona zaplanowała i przeprowadziła agresję na obwinionego celem sprowokowania jego reakcji i oskarżenia o pobicie

- przesłuchanie świadków K. P., S. P. na adres: (...)-(...) R. ul. (...), na okoliczność przebiegu wydarzeń z dnia 14 maja 2017 roku, podawania przez pokrzywdzoną nieprawdziwego przebiegu wydarzeń z dnia 14 maja 2017 roku oraz motywów pokrzywdzonej wskazujących na pokrzywdzoną jako inicjatora agresji z dnia 14 maja 2017 roku, a także na okoliczność obrażeń A. P. i upozorowania przez nią obrażeń

- powołanie biegłego z zakresu kryminalistyki, na okoliczność odtworzenia przebiegu wydarzeń z dnia 14 maja 2017 roku w tym nieprawdziwego przebiegu zdarzeń przedstawianego przez pokrzywdzoną, ustalenie inicjatora agresji, adekwatności reakcji obwinionego, a także sposobu powstania jego obrażeń ciała

- przesłuchanie przedstawiciela agencji (...) (ul. (...)- 120 Złote T.) na okoliczność raportu powstałego po wykonaniu usług detektywistycznych, w tym braku znęcania się nad obwinioną i upozorowaniu przez nią działań z 14 maja 2017 roku

- J. S. (KP U., Komisariat Policji w W.-U. w W. ul. (...), (...)-(...) W.) na okoliczność przebiegu wydarzeń z dnia 14 maja 2017

roku oraz obrażeń ciała obwinionej w tym dniu, a także upozorowania jej obrażeń

- dowodu z wszystkich dokumentów znajdujących się w aktach sprawy prowadzonej przez Prokuraturę Okręgową w W. pod sygn. akt (...)na okoliczność przebiegu wydarzeń z dnia 14 maja 2017 roku w szczególności upozorowania zdarzenia oraz swoich uszkodzeń ciała, obwinionego do obrony oraz art. 25 kk 26 kle poprzez ich nie zastosowanie a także art. 410 kpk poprzez jego błędne zastosowanie

- art. 25 kk oraz 26 kk poprzez ich nie zastosowanie w stanie sprawy, gdy ich zastosowanie było nieodzowne

- art. 167 kpkw zw. z art. 170 kpk poprzez deklarację składu orzekającego o wystąpieniu do Prokuratury Okręgowej w (...)o wgląd w akta sprawy karnej (...), a następnie bezzasadne i milczące odstępianie od powyższego, a w konsekwencji nie ustalenie stanu faktycznego sprawy w tym obrażeń A. P.

- art. 1 § 1 kk poprzez jego nie zastosowanie w stanie sprawy mimo że A. P. faktycznie napadła obwinionego, a ten wyłącznie się bronił, a w konsekwencji społeczna szkodliwość postawy obwinionego jest znacznie niższa niż postuluje skład orzekający albo wręcz znikoma

błędna ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego polegająca na przemilczeniu faktu, że obwiniony opuścił pomieszczenie (salon)

- art. 185b § 1 kpk poprzez bezprawne dopuszczenie dowodu z notatki z przedszkola k. 48 pomimo że stanowi to naruszenie ww przepisu

- nieuzasadnione pominięcie dowodu z obdukcji lekarskiej obwinionego oraz „luk nie pamięci” na które powoływała się pokrzywdzona, a w konsekwencji nie przyjęcie, że to pokrzywdzona była wyłącznym agresorem wobec obwinionego, zaś obwiniony wyłącznie się bronił. A także pominięcie faktu, że pomimo pierwszej reakcji obronnej obwinionego, pokrzywdzona ponownie go zaatakowała, co stanowi przejaw tego, że reakcja obwinionego na pierwszą agresję A. P. była zbyt słaba, bo nie doprowadziła do zaniechania dalszej agresji ze strony A. P..

- naruszenie przepisów postępowania poprzez całkowicie swobodne i zupełnie nieuzasadnione przyjęcie, że u pokrzywdzonej doszło do utraty przytomności, mimo, że do niej nie doszło i żaden biegły sądowy owego faktu nie potwierdził a obwiniony temu zaprzeczył, co więcej nie jest to spójne z zeznaniami pokrzywdzonej, która zeznała, że pamięta udzielanie jej pomocy poprzez „usta-usta” a jednocześnie rzekomo była w tym czasie nieprzytomna. Następnie zaś dopytana przez skład zeznała, że to obwiniony jej o tym powiedział, mimo że obwiniony temu zaprzeczył. Okoliczność ta jest przyjęta całkowicie swobodnie i bezprawnie z naruszeniem art. 5 § 2 kpk.

- naruszenie przepisów postępowania poprzez całkowite swobodne zupełnie nie uzasadnione przyjęcie, że obwiniony uderzył pokrzywdzoną dwukrotnie, mimo że powyższe zupełnie z niczego nie wynika, a dodatkowo obwiniony zawnioskował świadka: J. S. oraz K. P., które widziały A. P. bezpośrednio po zdarzeniu (podobnie jak załoga karetki pogotowia) bez opisywanych obrażeń, zaś skład bezprawnie odmówił przesłuchania tych świadków.

- naruszenie przepisów postępowania poprzez przyjęcie, że hospitalizacja pokrzywdzonej była konieczna mimo, że obwiniona została hospitalizowana na własne żądanie i odmówiła wypisu, bowiem żadnych obrażeń poza otarciami nie posiadała, zaś siniaki zostały przez nią upozorowane, co wykazałoby zawnioskowani świadkowie J. S. oraz K. P., a także sam obwiniony.

- naruszenie przepisów postępowania poprzez przyjęcie, że syn stron był świadkiem zdarzenia, mimo że nim nie był, a ponadto że to obwiniony ponosi za to odpowiedzialność a nie pokrzywdzona, która sama z własnej inicjatywy zaatakowała obwinionego.

- naruszenie przepisów postępowania polegające na zaniechaniu konfrontacji (prawidłowej oceny) zeznań A. P., które były sprzeczne z jej zeznaniami złożonymi w sprawie karnej (...): a także pełne „luk niepamięci”, które przecież nie mogą obciążać obwinionego poprzez przyjęcie scenariusza niekorzystnego dla obwinionego.

naruszenie przepisów postępowania polegające na zastosowaniu kary, która w ocenie obwinionego jest zbyt surowa, a nadto nie uwzględnia okoliczności łagodzących, jak agresja pokrzywdzonej wobec obwinionego w przeszłości, przewinienie w życiu prywatnym, wyłącznie reagowanie obwinionego na agresję Obronionej oraz nie inicjowanie żadnej agresji przez osobę obwinionego, zbyt łagodna reakcja obwinionego na pierwszy atak z uwagi na podjęcie kolejnego ataku przez pokrzywdzoną, dwukrotne próby obwinionego opuszczenia pomieszczenia, w którym znajdowała się pokrzywdzona oraz jego pasywna postawa w sporze (milczenie oraz wyłącznie reagowanie). Na końcu zaś agresywną i napastniczą postawę obwinionej, która wydaje się być traktowana jako osoba zupełnie nie winna, której zachowanie jest całkowicie akceptowane przez skład.

- naruszenie art. 5 § 2 kpk poprzez swobodne przyjęcie „na słowo” zeznań A. P. za odzwierciedlające rzeczywisty stan rzeczy, mimo że obwiniony im zaprzeczył a nie ma żadnego innego dowodu, który rozstrzygałby daną kwestię np. rzekoma utrata przytomności oraz postawa A. P., która była wyłączną inicjatorką agresji w dniu 14 maja 2017 roku.

obwiniony wniósł o zobowiązanie Prokuratury prowadzącej sprawę pod sygn. akt (...) o dopuszczenie dowodu z tych dokumentów na okoliczność cyt. „popelnienia przez Pozwaną przestępstw: składania fałszywych zeznań przed sądem, w postępowaniu karnym, w postępowaniu przed Okręgową Izbą Radców Prawnych na szkodę Powoda, tworzenia fałszywych dowodów przez Pozwaną celem skierowania przeciwko Powodowi postępowania o przestępstwo niepopelnione oraz uzyskanie bez uprawnień dostępu do informacji nie przeznaczonych sprawcy przez przełamanie zabezpieczeń informatycznych i innych oraz dopuszczenie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach tej sprawy”.

Ponadto wniósł o przesłuchanie załogi karetki pogotowia interwenującej w dniu 14 maja 2017 roku w mieszkaniu stron, na okoliczność upozorowania obrażeń ciała przez pokrzywdzoną w okresie pomiędzy ich interwencją a wykonaniem obdukcji.

Przy tak sformułowanych zarzutach wniósł o uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji i uniewinnienie, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Wniósł także o zwolnienie od kosztów sądowych.

Ponadto obwiniony w piśmie z dnia 19 grudnia 2019 roku doręczonym do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w Warszawie wniósł o dopuszczenie dowodu z postanowienia Prokuratury Rejonowej (...) w W. z dnia 20 listopada 2019 roku o przedstawieniu zarzutów wobec osoby pokrzywdzonej A. P. za składanie fałszywych zeznań w niniejszej sprawie przed OSD w W. na okoliczność niewiarygodności zeznań pokrzywdzonej złożonych w nin. sprawie, wadliwego ustalenia stanu faktycznego przez skład orzekający OSD w W. opartego o zeznania pokrzywdzonej, w szczególności nieustalenie działania obwinionego w obronie własnej, motywacji pokrzywdzonej w zakresie upozorowania przedmiotowego zdarzenia.

Ponadto w kolejnym piśmie z dnia 2 stycznia 2020 roku obwiniony wniósł o dopuszczenie dowodu z korespondencji sms stron na okoliczność przebaczenia obwinionemu przez pokrzywdzoną, a także przesłuchanie S. P. i K. P. dodatkowo na okoliczność przebaczenia obwinionemu przez pokrzywdzoną w maju i czerwcu 2017 roku oraz podejmowania przez nią działań w celu skłonienia ku sobie obwinionego.

Na rozprawie w dniu 15 stycznia 2020 roku pokrzywdzona złożyła do akt sprawy zawiadomienie z dnia 4 lipca 2019 roku w sprawie do sygn.. akt (...) wraz z zrzutem z ekranu portalu internetowego Sądu dot. tej sprawy i wyjaśniła, iż złożyła zażalenie na umorzenie śledztwa, które zostało uwzględnione i sprawa nadal jest w toku i z tego co wie sprawa wróciła do ponownego rozpoznania przez Prokuraturę.

Stosownie do treści przepisu art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku - o racjach prawnych (t. j. Dz.U. z 2018r. Poz. 2115 z późn.zm.), w sprawach nieuregulowanych do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego.

Odnosząc się do zarzutów obwinionego Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie podziela zarzutów stawianych Sądowi I instancji przez obwinionego.

Obwiniony zarzucił, że Sąd I instancji nie ustalił stanu faktycznego gdyż pokrzywdzona przebaczyła obwinionemu, pominięci świadkowie mieli zeznawać na okoliczności upozorowania uszkodzeń ciała przez pokrzywdzoną i w sprawie (...) toczy się postępowanie o składanie fałszywych zeznań przez pokrzywdzoną oraz sfałszowania dowodów celem fałszywego

oskarżenia obwinionego o przestępstwo niepopelnione.

Sąd I instancji bardzo wnikliwie przeprowadził postępowanie, poczynione ustalenia nie budzą zastrzeżeń i potwierdzają winę radcy prawnego T. P..

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego, a co ustalił Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wynika, że obwiniony sam przyznał, że uderzył pokrzywdzoną w okolice pod mostkiem w wyniku czego ta straciła oddech na ok. 20 sekund.

Dla rozpatrzenia nin. sprawy nie ma znaczenia na jakim etapie jest i czy się toczy postępowanie prokuratorskie zarówno wobec obwinionego jak i pokrzywdzonej.

Nie ma znaczenia również czy pokrzywdzona przebaczyła obwinionemu i czy pokrzywdzona swoim zachowaniem spowodowała obwinionego do uderzenia jej.

Jak wskazał Sąd I instancji zgodnie z art. 64 ust. 1 Ustawy o radcach prawnych radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych.

Natomiast art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego wskazuje, że radca prawny obowiązany jest dbać o godność zawodu nie tylko przy wykonywaniu czynności zawodowych, ale również w działalności publicznej i życiu prywatnym.

Obwiniony zachował się w sposób uchybiający godności zawodu poprzez nieakceptowane zachowanie z punktu widzenia ogólnych norm społecznych i moralnych - uderzył drugiego człowieka ze świadomością zrobienia mu krzywdy, na co wskazują zeznania obwinionego, który jak sam przyznał zna ju-jitsu i zastosował takie uderzenie, które miało na celu obezwładnienie pokrzywdzonej.

Sąd I instancji prawidłowo dokonał oceny, że normą, którą przekroczył obwiniony jest zakaz używania w sposób nieuzasadniony lub też nieproporcjonalny przemocy fizycznej wobec słabszych lub realnie grożącym ich zdrowiu zwłaszcza posiadając wyższe od przeciętnych w tym zakresie umiejętności, a zatem będąc w walce osobą groźniejszą. Obwiniony mając takie umiejętności tym bardziej powinien kontrolować swoje postępowanie, żeby nie zrobić drugiej osobie krzywdy.

Do tego świadkiem tego zdarzenia był 5 letni syn pokrzywdzonej i obwinionego co może wywołać również u niego negatywne skutki psychiczne.

Reasumując, uznane przez Sąd za wiarygodne dowody dały podstawy do poczynienia pozytywnych ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa i winy obwinionego, który swoim zachowaniem naruszył zapisy art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 11 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Takiego nieakceptowane etycznie i społecznie zachowanie rzutuje negatywnie na wizerunek radcy prawnego jako zawodu zaufania publicznego. Wyższy Sąd Dyscyplinarny podtrzymuje orzeczenie Sądu I instancji.

Podkreślenia wymaga fakt, iż w niniejszej sprawie mamy do czynienia z czynem godzącym w zasady etyki radcy prawnego w życiu prywatnym.

Dlatego też Wyższy Sąd Dyscyplinarny podtrzymuje orzeczenie Sądu I instancji. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego orzeczona kara jest współmierna do stopnia zawinienia obwinionego i społecznej szkodliwości czynu, a nadto odpowiada społecznemu poczuciu sprawiedliwości oraz realizuje cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do obwinionego.

Ponadto w pkt 3 orzeczenia orzeczono o kosztach postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym zgodnie z przepisem art. 70 ust. 2 ustawy o radcach prawnych oraz § 1 pkt 2 Uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 roku w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego. W myśl § 1 pkt 2 uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego, zryczałtowane koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym wynoszą od 1.000,00 złotych do 3.000,00 złotych. W tej sprawie z uwagi na charakter sprawy i podjęte czynności przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny należało obwinionego, obciążyć zryczałtowanymi kosztami postępowania

kwocie 1.250 złotych na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie